

POSLEDNÝ TANEC

„Studená vodenka, studená vodenka,“ spievala si vydra pri tom, ako opravovala svoj brloh. Kvôli mláďatám, ktoré sa čochvíľa vypýtajú na svet, potrebovala mať úplnú istotu, že im poskytne bezpečie a nehrozí nejaká nepredvídaná udalosť. S teplotou vody mala pravdu. Hoci bol máj, potok, ktorý pretekal cez les – neles, bol stále veľmi chladný. „Nieкто tu povedal podenka?“ zjavila sa pri nej sojka. „Tebe naozaj nič, ale že vôbec nič neutečie,“ pokrútila hlavou vydra. Napriek sojkinej prchkej povahe boli obe priateľky, ktoré si mnohokrát navzájom pomohli. „Hovorila som o vodenke, nie o podenke. Tie sa objavia až neskôr. Tak ako vždy.“ „Ahaaa,“ zalomila krídlami sojka, „spomenula som si na ne. Aké to majú príšerné! Žijú tak veľmi krátko. Iba jednu noc. Nechcela by som byť podenkou ani za nič na svete!“

Kým sa kamarátky rozprávali, zbehli sa sem všetky zvieratká z okolia. Počuli totiž sojkin prenikavý škrekot a šípili, že sa znovu dozvedia nejaké zaujímavé novinky. „Život podenky netrvá v skutočnosti tak krátko,“ ozval sa Stromáčik. „Fakt? A koľko teda?“ otočil sa k nemu diviak. „Našťastie ja žijem dlhšie ako pár hodín. Za taký krátky čas by som veru nestihol svojím tempom takmer nič,“ zamyslel sa nahlas slimák. „Ak pripustíme možnosť, že život prebieha aj tam, kde ho nevidíme, ukážu sa nám nové možnosti,“ usmial sa Stromáčik, „skúmal nieкто z vás to, čo sa deje s podenkou predtým, než sa zmení na okrídlenú mušku?“ Zavládlo ticho. „To si robíš žarty! Tomu, čo nevidím, neverím!“ zakrochkal diviak a zarýpal nervózne rypákom do zeme.

„Minulý rok v lete som po večeroch počúval mnohé podenky, ktoré tancovali na hladine jazierka. Vo svite mesiaca vyzerali ako čarovné víly. Boli naozaj nádherné a ten ich tanec bol úchvatný. Možno preto, že bol ich jediný.“ „Ale čo hovorili?“ nevydržala medvedica, ktorá zároveň pohľadom napomínala svoje dve neposedné mláďatá, aby nebehali po okolí. „Ako tak tancovali, jedna zašepkala druhej: ‚Po tej dlhej dobe na dne v blate a špine si musíme lietanie a tancovanie užiť naplno!‘“ Sojke vytekla slza: „To je také nespravodlivé!“ „Keby aspoň o jeden deň viac. O jeden jediný deň!“ dával najavo svoj nesúhlas aj diviak. „Ja by som jednoducho z tej vody nevyliezla a radšej by som bola naveky larva v bahne, než rýchlo pominuteľná muška,“ povedala veverička, ktorá sa odrazu vychytila a obehala všetky okolité dutiny stromov.

Poznášala odtiaľ množstvo prázdnych škrupiniek a vyhlásila: „Do týchto skrýš ukryjeme čo najviac podeniek, a tak im predĺžime život. Kto sa pridá?“ „Kamaráti, takto to nefunguje. Zákony prírody sú silné a podenka má dostatočný čas na prípravu jej veľkého dňa,“ oponoval Stromáčik. „A okrem toho, chcel som vám povedať ešte jednu dôležitú vec.“ Všetky oči sa upreli na neho a ušká zajaca netrpezlivo zastrihali. „Podenka v tú noc, keď zahynie stihne jednu dôležitú vec. Je to tajomstvo večnosti. Zatiaľ vám ho neprezradím. Skúste na to prísť sami. Večer sa tu stretne a som zvedavý, či niekto túto hádanku vyrieši.“ „Takéto drahoty, Stromáčik! Prečo nám to nepovieš rovno?“ oboril sa naňho diviak. Medzičasom však Stromáčik zmizol. „Kde si? Ešteže nie si podenka. Hádám ťa uvidíme večer,“ zahundral.

„Myslím si, že Stromáčik nám chce tou úlohou niečo naznačiť. Nerobil by také haló pre nič za nič,“ zamyslela sa medvedica. „Mamí, mamí, poďme sa gúľať dolu kopcom,“ pištali malé medvediatá. „Ježkove oči! To som robievala, keď som bola malá. Veľmi sa mi to páčilo, i keď potom mi mama a staršia sestra vyťahovali z kožucha bodliaky a vetvičky,“ zaspomínala si. „A vlastne prečo nie, máme pred sebou pekný deň plný zábavy. Poďte deti, kto bude hore prvý?“ zakričala a dala sa do behu. „Podenka, nepodenka, ja som jednoducho hladný!“ zamrmľal diviak. „K životu patrí aj kvalitná strava v pravidelných a dostatočne veľkých dávkach,“ zafučal ňufákom vyhrabávajúc koreňky až odrazu narazil na žalud'. „Nežer ho!“ zháčil sa ježko. „Diviak, veď to je rozlúštenie Stromáčikovej záhady!“ „Nenecháš ma nakŕmiť prázdne bruško?“

smutne sa naňho pozrel diviak. „Stále nechápeš?“ našepkával mu kamarát. „Prizri sa tomu žaludu lepšie. Čo je na ňom zvláštne?“ „Jediná zvláštnosť, čo mi prichádza na um, je, že ešte stále nie je v mojom žalúdku,“ odbil ježka diviak. „Tak ti to vyradím,“ odhodlal sa pichliačik. Zároveň však zakričal: „Poďte sem všetciiiiiii! Aký žalud' má diviak pred sebou? Čím je zaujímavý?“ „Hnedý! Zafúlaný!“ Keď tu zrazu svitlo krtkovi: „Všimnite si kľíček!“ „Presne tak, život stále pokračuje.“ A Stromáčik dodal: „Život je jeden nádherný nekončiaci sa kolobeh. Podenka počas poslednej noci stihne zničiť na vodnú hladinu vajíčka. Tak sa celý príbeh začína odznova.“ „Ako?“ objavila sa medvedica so srstou plnou bodliakov. „Jednoducho. Je to kolobeh života. Večer uvidíš. A do vtedy ťa vyčistíme od pichliačov,“ pousmial sa Stromáčik.